

„În prezent, eu nu mai visez - iar așa ceva nu este deloc bine!”

- C. Brâncuși

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul IV

Numărul 163

(6643/1207)

13 - 19 august 2014

„Amnistia roșie” – dansul motanului încălțat pe ruinele statului de drept

Cezar
Adonis Mihalache

Și totuși, nu este vorba de o simplă amnistie fiscală... Este un proces mult mai complex ce nu poate fi separat de avantajele descărcării de riscul răspunderii penale pentru funcționarii care au greșit. Pioni importanți, nu atât pentru buna funcționare a instituțiilor statului, cât mai ales pentru zona politică.

Pentru că, dacă în cazul beneficiarilor (de bună credință) putem vorbi despre o amnistie fiscală, în cazul aceluia care au săvârșit „greșelile”, funcționarii publici, vorbim de o amnistie penală fățișă. Și asta pentru că, amnistia fiscală a mămicilor și pensionarilor va duce la constatarea lipsei prejudiciului, adică va înlătura răspunderea penală din partea funcționarilor care au greșit.

Și chiar dacă am fost liniștiți că funcționarii care au greșit vor fi pedepsiți „conform statului funcționarului public”, după cum se angaja ministrul pus să dea formă amnistiei roșii, în momentul în care este înlăturat prejudiciul, este eliminată și răspunderea penală. Iar funcționarii publici vinovați vor fi cel mult sancționați pe linie salarială, ori, dacă sunt la prima abatere constatată, probabil „muștrați”.

Sanțiuni financiare care oricum nu le-ar da prea multe bătaii de cap! Pentru că, fie și în situația unor rețineri salariale mergând până la maxim trei luni, suma acestor impuneri ar fi oricum cu mult mai mică decât contravaloarea „bonusurilor” pe care le-au încasat funcționarii (desigur, în anumite cazuri!) pentru „a greși”. Căci va fi foarte greu de demonstrat și delimitat actul voit de eroarea materială transformată, iată, acum, într-o simplă eroare generată, ni se va spune, de o prea mare încărcare cu sarcini a funcționarului public. Iar dacă unora dintre ei li se vor desfăce totuși contractele de muncă, practica a arătat că aceștia vor

reveni în sistem după un anumit timp, prin acțiunea Justiției care îi va repune „în drepturi”.

În fapt, adevărata vulnerabilitate pe care o va produce amnistia roșie (o amnistie se impune, dar numai în condițiile recuperării prejudiciului de la angajații statului care au greșit) va fi tocmai crearea unei ferestre pentru decredibilizarea instituțiilor deranjante pentru statul pe care îl

vrea mamutul politic al puterii.

Decredibilizarea acelor instituții pe care premierul are comandă de la Grivco pentru a le pune „sub control”, prin inițierea acestei amnistii, în forma anunțată, Victor Ponta diminunând masiv importanța și credibilitatea unor instituții esențiale ale statului. Astăzi este vizată Curtea de Conturi, care a sesizat fraudele în cazul mămicilor... Dar, mâine poate fi vorba de DNA și ANI... Pentru că se crează un precedent care va duce și la alte „amnistii”.

Prima, pentru a păstra ca subiect central pensionarii, va fi dedicată rezolvării Dosarului referendumului din 2012.

O amnistie care va elibera de sub presiunea penală dosarele personajelor menite a ocupa, sub eventualul mandat prezidențial al PSD, eșaloanele unu și doi; de la Liviu Dragnea până la ultimul agarici pus în slujba baronului de provincie.

Apoi, forma în care se dorește a fi croșetată ordonanța pentru mămicii (ordonanță, tocmai pentru ca actul să nu ajungă parlament și a fi discutat în comisii), prin garantarea cumulului de joburi și funcții, va crea un precedent prin care se va demonstra că nici zecile de primari găsiți incom-

patibili de către ANI, pentru că au beneficiat de venituri ca membri ai felurite consilii de administrație, nu au greșit! Caz în care încă o instituție ar putea fi goliță de conținut: ANI. Și poate se va asigura și o amnistie a tuturor aceluia care nu au produs prejudicii directe sau calculabile statului, inclusiv a plagiatorilor care au urcat ierarhic pe copertile unor doctorate furate!

Or, cu un DNA, o

ANI și o Curte Constituțională reduce grosolan în posibilitățile lor reale de veghetori ai societății, Justiția poate fi rapid încălecată pentru a asigura dansul motanului încălțat pe ruinele statului de drept. Ruine pe care, dacă nu ne vom trezi, va flu-

De aceea, „amnistia roșie”, dincolo de masa electorală pe care o va po-lariza în favoarea puterii, și nu este nicidecum o masă neglijabilă, atât ca mărime, cât și ca „acoperire” a unor structuri sociale pe care PSD nu ar fi visat vreodată să le cuprindă, rupând, prin mamele cu profesii liberale, în și din electoratul de dreapta, poate fi privită ca o acțiune fățișă de racolare-polarizare. Mai ales că, mămicilor și pensionarilor li se vor alătura electoratul pozitiv și funcționarii publici descărcați de răspunderile penale a erorilor produse voluntar sau acidental, dar și primarii care pot scăpa din cercurile în care erau să se închidă din cauza lăcomiei, iar până la alegeri, în funcție de ce mai oferă Victor Ponta, și alte segmente „politice” defavorizate...

Nimic de lamentat în cazul schimbării prefectului...

Dan
Tănăsă

Observ că s-au găsit unele voci care să deplângă, nejustificat, înlocuirea prefectului român de Harghita, Jean-Adrian Andrei, cu UDMR-istul Petres Sandor. După aproape doi ani de mandat, Andrei a fost schimbat din funcție și numit subprefect de Harghita. Andrei va rămâne în continuare la conducerea Prefecturii Harghita, dar va trece în planul secund și va avea mai

puține responsabilități.

Opinia publică a rămas cu impresia că prefectul român în Covasna sau Harghita este garanția aplicării legii. Această impresie a fost lăsată de fostul neosocialismului plagiator. prefect al județului Covasna, dr. Codrin Munteanu, schimbat și el de premierul Victor Ponta, tot la comanda UDMR, tocmai pentru că a aplicat legea în Covasna. Munteanu a fost primul prefect din zonă care a aplicat legea în cazul steagurilor secuiești arborate pe instituții publice și în cazul inscripțiilor în limba maghiară. Munteanu a fost schimbat și trimis la București tocmai pentru că a deranjat ilegalitățile UDMR din zonă.

Cu privire la activitatea lui Andrei în funcția de prefect al județului Harghita am publicat zeci de documente care dovedesc comlicitatea acestuia cu propaganda iredentistă și având spatele asigurat de ministrul Apărării, Mircea Dușa (și de alte personaje pe care mă abțin în acest moment să le nominalizez), Andrei a refuzat în mod constant și ostentativ să aplice prevederile legale și să vegheze la respectarea

Constituției României.

În urmă cu un an, sub titlul „EXCLUSIV. RAPORT – nouă motive pentru care prefectul Jean-Adrian Andrei trebuie DEMIS imediat. DOCUMENTE”, am publicat un amplu raport cu privire la activitatea prefectului Jean-Adrian Andrei și la refuzul acestuia de a aplica legea în județul Harghita. Sunt convins că în perioada următoare vor apărea și alte documente care vor proba faptul că prefectul Jean-Adrian Andrei a fost complicele celor care au încălcat

legea și au sfidat Constituția României.

Andrei nu a fost demis ci schimbat pe un post mai cald, tot de conducere, unde va putea să stea liniștit, încasând aproximativ același salariu, fără să fie deranjat de sesizările mele cu privire la ilegalitățile pe care primarii UDMR le comit în Harghita. Spre deosebire de Munteanu, care a fost scos din zonă și trimis la București, Andrei rămâne în continuare la conducerea Prefecturii Harghita, pentru a dovedi încă odată faptul că nu a deranjat cu absolut nimic ilegalitățile UDMR din zonă. Dacă Andrei i-ar fi deranjat cu ceva pe cei de la UDMR cu sigranța ar fi fost îndepărtat de la conducerea Prefecturii Harghita.

P.S.: Nu, opinia mea în acest caz nu are legătură cu faptul că Andrei m-a amenințat cu un dosar penal. Spre deosebire de cei care deplâng schimbarea lui, eu mă bazez pe documente atunci când evaluez conduita ticăloasă a lui Andrei.

Biserica și politica

Vlad
Hogea

„Biserica parcurge, în acești ani (pentru a câta oară în istoria ei tumultuoasă, care s-a împletit cu cea a Neamului Românesc?!), calvarul unei noi „secularizări”. Înălții ierarhi sunt aduși cu de-a sila la CNSAS și umiliți în public, pe altarul unei cauze strâmbe. Oameni străini de creștinismul autentic încearcă să semene vrabă în sânul Bisericii, precum și între aceasta și Stat. Se publică „pe surse” liste negre ale unor membri ai Sfântului Sinod care, cică, ar fi făcut nu-știu-ce și nu-știu-când. Situația e îngrijorătoare. În loc să fie lăsată în pace, pentru a-și îndeplini misiunea, Biserica e atacată cu bestialitate, din mai multe părți deodată, iar atacurile sunt mediatizate excesiv, în raport cu punctele de vedere ale apărătorilor Dreptei Credințe.

Fără să ne propunem o teoretizare seacă, ne vom raporta aici și la referirile pe care le face Dan Dungaci (indiscutabil, unul dintre cei mai valoroși sociologi contemporani nu doar din România, ci din Europa) la analiza creștinismului oriental de către cercetătorii... occidentali: „Idea lui Thual este că există un specific al evoluțiilor geopolitice în această zonă și al cărui nucleu tare poate fi dezvoltat astfel: «interferența religiei și a geopoliticii funcționează într-o manieră particulară în acest univers, specificitatea ortodoxiei constând într-o stare de fuziune simbiotică între elementul național și cel religios». Geopolitica ortodoxiei, așadar, nu poate ignora identitatea națională, pentru că ortodoxia, în viziunea francezului, «este unul dintre operatorii principali ai construcției naționale». «Imaginarul colectiv» al acestor popoare este infuzat de religia ortodoxă, factor crucial în determinarea vectorului geopolitic (acțiuni, reacțiuni) al acestor state și națiuni de-a lungul istoriei. De-ar fi să invocăm aici un alt geopolitician faimos, Yves Lacoste, am spune că religia este pentru spațiul ortodox (dar nu numai) un element fundamental în ceea ce acesta a numit «reprezentări geopolitice», respectiv imaginea pe care un grup social și-o construiește relativ la situația sa geopolitică sau a vecinilor săi. În cartea sa, Thual a vrut să ne avertizeze că în structura acestei reprezentări geopolitice religia poate juca un rol decisiv: «geopolitica lumii ortodoxe ne arată că religia, ca sursă a ideologiei naționale și a legitimării colective, este una dintre matricile acestei reprezentări geopolitice, care, până la urmă, modelează lumea». Ce ne reamintesc, așadar, acești savanți din Apus? Că formarea statelor naționale mod-

erne ale Europei de Răsărit nu putea avea loc în absența profundului filon creștin. Avem, iată, un prim element de legătură dintre Biserică și Politică (cea din urmă entitate luată, desigur, în context, în sensul ei larg, nu în acela restrâns, de partizanat meschin). Baza statului român a fost nu doar una a unității de etnie, limbă și destin comun, ci și una a conștiinței ortodoxe. Ceea ce detraitorii de azi ai valorilor eterne ale românismului fie nu știu, fie, mai probabil, se prefac a uita.

În al doilea rând, „uitarea” unora dintre cei care compun Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, dar și o anumită parte (cea falsă și otrăvitoare) a „Societății Civile” atinge rolul fundamental jucat de Biserică în rezistența împotriva regimului comunist de ocupație. În loc să fie decorați pentru lupta eroică pe care au dus-o cu ateismul științific și cu dogmele absurde importate din Uniunea Sovietică, părinții Bisericii Neamului sunt hăituiți pentru culpe imaginare sau amplificate artificial.

Noilor „acuzatori publici”, care și-au propus linșarea unor oameni mai morali, mai cinstiți și mai curajoși decât ei le amintim cuvintele marelui cărturar creștin Dumitru Stăniloae, din 1990: „Biserica Ortodoxă strămoșească a fost supusă de regimul comunist unei prigoniri deosebite. (...) Formele acestei acțiuni de eliminare a credinței din majoritatea poporului nostru s-a concretizat (...) în demolarea unui număr mare de biserici existente, în supravegherea deosebită a activității preoților, în închiderea acestora pentru vini inventate, în așa măsură încât în anii 1950-1965 se aflau peste 500 (numărul este mult mai mare decât cel cunoscut de părintele Stăniloae la data scrierii acestor rânduri – nota V.H.) de preoți ortodocși în închisori, dintre care unii au fost duși la Canal, ca să nu mai vorbim de copiii preoților, mai ales ai celor închiși, care nu erau admiși în facultăți; erau, în schimb, suspectați permanent, iar în serviciu menținuți numai în grade inferioare.

La acestea se adaugă persecutarea credincioșilor care aveau curajul să frecvențeze bisericile. (...) În închisori, preoții și monahii ortodocși n-au stat degeaba, ci au învățat pe oameni acatiste și alte rugăciuni, pe care aceștia și le scriau cu gratiile rupte din uși pe săpun; le țineau lecții despre învățătura creștină. Dar, cu toate persecuțiile și supravegherile îndurate, preoții și monahii au continuat să-și practice îndatoririle lor, săvârșind Sfânta Liturghie, precum și botezuri, cununii și înmormântări. (...) Neținând cont de tot felul de persecuții suferite, astăzi Biserica

Ortodoxă este acuzată (...) pentru faptul că unii ierarhi, în unele Pastorale, au adus cuvinte de laudă marelui dușman al Bisericii, care căuta orice prilej pentru justificarea opririi oricărei lucrări a acesteia. Se uită faptul că acele cuvinte de laudă, doar spuse, dar nu și gândite, erau adresate cu conștiința că de ele depindea activitatea întregii Biserici, de care ei erau în primul rând răspunzători. Se uită că, în general, Biserica – cu prețul acelor scurte și rare pomeniri verbale – a putut să-și continue toată activitatea liturgică și duhovnicească în vremea celor 45 de ani, cum n-au putut-o face Bisericile din Bulgaria, Albania și, în parte, chiar din Iugoslavia. Poporul român a putut rămâne astfel, prin Biserică, în continuitatea fundamentală a spiritualității sale, fapt care n-a fost ajutat de nici un alt sector al activității publice din țara noastră (ziaristică, scriitorime, juriști, economiști, universități, Academie etc.).

Și alte voci autorizate ale ortodoxiei românești iau atitudine în legătură cu terorismul practicat de ultimele relicve staliniste și anticreștine din România contemporană. Astfel, tot în ziua amintită, episcopul vicar patriarhal Vincențiu Ploieșteanu anunța că Biserica Ortodoxă va continua studiul privind perioada comunistă potrivit propriilor criterii de analiză: „Comisia de Istorie a BOR (...) va continua studiul privind persecutarea și suferința BOR în perioada dictaturii comuniste. (...) Evaluarea acestei perioade se va face potrivit propriilor criterii de analiză, care vor face distincție între situațiile în care colaborarea cu Securitatea a adus daune Bisericii sau unor terțe persoane și cele în care colaborarea a fost o condiție a supraviețuirii și activității misionare pastorale a comunităților bisericești”. Potrivit Preasfinției Sale Vincențiu, Colegiul CNSAS, „prin verdictele sale sumare, pripite și tendențioase”, nu poate, în starea și structura actuală, să evalueze în mod „nepărtinitor, nepartinic și obiectiv” activitatea clericilor ortodocși în perioada dictaturii comuniste. El a criticat modalitatea de lucru a CNSAS, „scurgerile de informații” către presă, acuzând instituția că nu respectă legislația în vigoare: „Deciziile luate de Colegiul CNSAS trebuie anunțate în scris persoanelor interesate, adică atât celui care a cerut verificarea, cât și celui care a primit verdictul, și nu făcute publice prin scurgere de informații către presă.

În plus, unii ierarhi ortodocși au fost amenințați prin presă, înainte de a se pronunța verdictul, într-un limbaj umilitor, în mod curios, similar cu cel al anchetatorilor de la Securitatea de altădată”. El a afirmat că Biserica a fost,

în timpul dictaturii comuniste, „singura instituție care nu s-a identificat cu ideologia ateistă de stat” și, de aceea, a fost supusă presiunilor, unii clerici fiind uneori forțați „la cooperare și semnarea de angajamente”. Rezultatele cercetărilor BOR vor fi aduse periodic la cunoștința credincioșilor și a opiniei publice, în special prin presa bisericească – postul de televiziune Trinitas TV, radiourile și publicațiile bisericești, Internet etc., dar și prin alte mijloace de informare în masă, iar la finalizare vor fi publicate într-o lucrare la Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, cu titlul „Supraviețuirea și suferința Bisericii în timpul dictaturii comuniste”: „Această lucrare se justifică mai ales pentru că, potrivit literei și spiritului Constituției României și Legii nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor, cultele sunt autonome față de stat și au propriile instanțe de judecată morală și canonică”. În opinia înaltului ierarh, deconspirarea clericilor așa-zisi „colaboratori” ai Securității, prin verdicte de ordin moral, seamănă cu „asasinările morale” și „face parte dintr-o campanie de discreditare a Bisericii și de diminuare a rolului acesteia în societatea românească, inclusiv prin scoaterea icoanelor și orelor de religie din școlile publice, precum și prin încercările de reducere a sprijinului Statului pentru activitățile Bisericii. În acest context, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române adresează clerului și credincioșilor îndemn la rugăciune, discernământ și comuniune bisericească”.

Ce ne facem, însă, cu aceia care, în numele „demitizării” Istoriei Naționale, șterg cu buretele tradițiile creștine ale Poporului Român? Nu, implicarea brutală a factorului laic/mirean/politic în viața internă a Bisericii nu este deloc întâmplătoare. Într-un alt studiu, m-am referit la „Demolarea Pantheonului Național”. Or, atacul la Biserica lui Christos face parte din aceeași campanie criminală, pentru că, dacă n-am fi fost creștini, n-am fi rezistat în istorie, iar cine pune gând rău românității este... obligat (sic!) să-și fixeze ca țintă prioritară tăierea rădăcinilor noastre creștine.

Nu celor de la CNSAS (care se dau specialiști în istorie, dar, de fapt, fac borș din ea!), ci publicului nostru cititor îi (re)aducem în atenție și cuvintele marelui teolog Nichifor Crainic: „Strămoșii noștri nu judecau creștinismul la fel cu noi. Pentru ei – să spunem cuvântul potrivit – naționalismul era o funcție a Bisericii ecumenice, adică a întregii lumi ortodoxe. Să nu uităm că țările românești s-au ridicat în amurgul tragic al Imperiului Bizan-

tin, care murea sub loviturile violente ale forței mahomedane. Prăbușirea lui a zguduit până în temelii toată suflarea răsăriteană și nimeni nu voia să creadă că această tristețe n-avea să aibă cât de curând un sfârșit. La Ierusalim, Sfântul Mormânt zăcea sub stăpânire musulmană; la Constantinopol, Sfânta Sofia, fala artistică a creștinătății, era pângărită și prefăcută în moschee. Pentru sensibilitatea ortodoxă a epocii, aceste orori pricinuiau suferințe morale de neîndurat. În acest timp, forța mahomedană amenința ca o furtună cerul Europei. Primejdia păgână ațâța mereu amintirea cruciadelor în inimile oamenilor. Lupta necesară împotriva Semilunii însemna totdeauna solidaritatea spirituală cu Bizanțul ecumenic.

Așadar, statul român datorează mult ortodoxiei. Factorul religios a influențat în bine, de-a lungul timpului, factorul politic. În vremurile tulburi pe care trăim, relația dintre Biserică și Politică este profund viciată. Sigur, poate n-au făcut bine nici unii înalți stătători care s-au implicat în sprijinirea unor candidați sau forțe politice, în scrutinurile desfășurate după 1989. Dar nici intrarea cu cizmele murdare de noroi în altarul creștinismului românesc, în numele „transparenței” și al „lustrației”, nu e de bun augur. Noi, românii, am fost puternici, atâta timp cât conducătorii statului și sfinții părinți erau împreună, pe aceleași bariade. Încă din antichitate, la strămoșii noștri daci, lucrurile stăteau la fel (exemplul cu regele Burebista și marele preot Deceneu este deja clasic). Contextul actual pare unul diferit (mi-aș dori din tot sufletul să mă înșel!). De aici încolo poate interveni o schismă groaznică, pe care ne vom căzni zeci de ani s-o anulăm.

O schismă între lumea politico-economică (bună sau rea, cum e ea, după chipul și asemănarea societății românești postdecembriste) și lumea creștină (care tinde spre puritate). O schismă între Statul Laic, cu instituțiile sale uneori birocratizate la extrem, și Biserica noastră Creștină. Eforturile noastre, ale celor care încă gândesc clar, trebuie să se concentreze, acum și în viitorul apropiat, pentru evitarea acestei schisme.

O carte care m-a convins că Neagu Djuvara e un mistificator și un istoric amator!

Lulian
Țene

Am lecturat pe nerăsuflă noua apariție editorială „Ioan Basarab, un domn român la începuturile Țării Românești” scrisă de autorii Matei Cazacu și Dan Ioan Mureșan. Istoricul bucureștean Matei Cazacu nu mai are nevoie de prezentări, fiind un reputat medievist apreciat de istoriografia franceză, dar surpriza deosebită mi-a oferit-o Dan Ioan Mureșan, fostul meu coleg de facultate de istorie și șef de promoție.

Dan Ioan Mureșan a plecat în Franța în anii 90, nefiind nepot, ginere de rector, fiu de profesor sau securist, nu a putut intra la UBB din păcate. Mare pierdere pentru Cluj-Napoca. Valoarea în Franța nu ține cont de nepotisme și a ajuns profesor la Universitatea din Paris. Deci a fost o surpriză plăcută să-i citesc cartea scrisă împreună cu Matei Cazacu și publicată la Editura Cariter din Târgoviște. Studiul este o replică documentată științific și cu acribie la teoria lui Neagu Djuvara privind originea cumană și confesiunea catolică a lui Basarab I, domnul unificator și întemeietor al Țării Românești. Autorii aduc documente lingvistice și arhivistice în care se confirmă originea română și religia ortodoxă a lui Basarab I. Is-

toricii fac o analiză factuală și geopolitică a evenimentului întemeierii Țării Românești cu implicațiile internaționale ale victoriei de la Posada, a lui Basarab I împotriva regelui ungar Carol Robert. Cartea trebuie citită cu creionul în mână ca să îți dai seama că Neagu Djuvara este doar un mistificator al istoriei și un istoric amator, care cu rea credință a eludat vechile cercetări ale istoriografiei românești și documentele papale și patriarhale de la Constantinopol privind pe domnul Basarab I. Teoria cumană a lui Basarab I nu este o invenție a nonagenarului Djuvara, ci o paradigmă susținută de Nicolae Iorga pe la 1900, care a rectificat-o în urma cercetărilor din anii 30. Djuvara e de rea credință când susține că Basarab I a fost cuman de confesiune catolică și că istoriografia română ascunde acest lucru. Fals. Istoriografia română a susținut această teorie la cumpăna secolelor XIX și XX până au apărut noi documente care infirmă această teorie. Materi Cazacu și Dan Ioan Mureșan, prin cartea publicată aduce la lumină documentele papale și ale patriarhiei de la Constantinopol în care Basarab I a fost, în absolut toate acestea, numit infidel valah sau „romanus” și schismatic, adică ortodox. Autorii evidențiază cu acribie faptul că poporul cuman a luptat de partea lui Carol Robert la

Posada în 1330, căpeteniile lor câzând în lupta împotriva valahului.

Basarab I a fost un român de confesiune ortodoxă care și-a căsătorit fiicele cu țării ortodocși ai Vidinului și Serbiei, fiind deci integrat sistemului religios imperial bizantin. După bătălia de la Posada, Basarab I, ca domn valah și ortodox din zona montană a Curții de Argeș și-a întins stăpânirea asupra Cumaniei catolice din Bărăgan, pe care a înglobat-o Țării Românești în urma înfrângerii regelui ungar la Posada, care era aliat cu cumanii. De teama alianței unor triburi tătare cu maghiarii, Basarab I pune stăpânire și pe Buceag, care devine cu numele de la domn Basarabia. Basarab I a fost un domn care și-a manifestat independența odată cu unirea tuturor românilor dintre Carpați și Dunăre și a contribuit la ctitoria Bisericii Sf. Nicolae din Curtea de Argeș, sediu de episcopie ortodoxă, care a devenit în vremea fiului său Nicolae Alexandru mitropolie la 1359. Basarab I nu a mai recunoscut suveranitatea regelui ungar, care dorea o alianță cu tătarii lui Dimitrie, încreștinatul catolic. Susținerea ortodoxiei de către Basarab I a fost de fapt un manifest al independenței valahilor împotriva catolicismului, religie identificată cu stăpânirea regelui ungar Carol Robert.

Catolicismul era asumat ca un instrument al expansiunii regalității maghiare de către valahul Basarab I. E adevărat numele de Basarab e cuman, dar documentele epocii și ale cancelariei maghiare în special vorbesc de Basarab I valahul și schismaticul (ortodox), nu de cumanul catolic. Era un non sens ca regele Ungariei să intre în conflict cu un popor, cuman, care era catolic și recunoștea suveranitatea regalității maghiare și pe papa. Neagu Djuvara nu cunoaște un lucru elementar că cumanii erau blonzi și palizi la față, nu negricioși cum susține că numele cumanului Negru Vodă vine de la culoarea feței acestuia, închisă.

De fapt, Negru Vodă e o legendă cu sămbure de adevăr, dar acesta era descălecător din Ardeal în Câmpulung, cu valahi, sași și unguri, nu căpetenie de cumani, care dorea să scape de opresiunea regalității maghiare. Autorii Matei Cazacu și Dan Ioan Mureșan reușesc cu documente, multă știință, acribie, dar mai ales cu logică și bun simț să demanteleze aberațiile mistificatoare ale lui Neagu Djuvara, care eludează o întreagă istoriografie despre Basarab I, domnul valah de religie ortodoxă, întemeietorul Țării Românești. Românitatea în sens medieval și ortodoxia lui Basarab I erau fundamentele pentru eliber-

area de sub suveranitatea maghiară. Era illogic ca un cuman catolic care avea frați de sânge în aristocrația înaltă de la Buda să se rupă de regalitatea maghiară apostolică și susținută de papa. Teoria lui Neagu Djuvara, pe lângă faptul că nu e documentată științific, nu are nici măcar o logică istorică, fiind ca o poveste pentru copii. Autorii au cercetat primele divane cu numele boierilor din preajma primilor domnitori valahi. Numele cumane nu ajungeau nici măcar la 10 % din componența divanului domnesc. Și atunci domnul era cuman catolic, cu mitropolie ortodoxă la Curtea de Argeș? Matei Cazacu și Dan Ioan Mureșan reușesc cu acribie să ne convingă că Neagu Djuvara, în această teorie e doar un mistificator al istoriei și un istoric amator specializat pe povești spuse copiilor. Aș mai adăuga faptul că Neagu Djuvara se încadrează în valul pseudo-istoriografic promovat de mass-media, care susține că numeroși dintre domnii noștri erau de alte neamuri și nu ortodocși, pentru că, noi, românii nu suntem în stare să ne conducem singuri și că, poate la toamnă, musai trebuie să avem un președinte neamț de religie reformată. De apreciat că autorii au identificat numele de botez al întemeietorului Țării Românești, acela de Ioan.

Premierul gură-cască...

Dan
Tănasă

România a fost surprinsă, din nou, de inundații. Și, din nou, mai marii zilei află că nu avem planuri și schițe, că nu avem diguri sau planuri de avertizare și evacuare. Și, din nou, mai marii zilei inspectează zonele calamitate,

decât cel condus de Emil Boc: banala înmânare a unor chei pentru niște amărâte de microbuză o face Primul-Ministru al României, nu ministrul Educației. S-au cumpărat 100 de microbuză școlare, cum ar putea premierul să rateze o ditamai realizarea guvernamentală.

Victor Ponta și-a făcut apariția, din nou, în zona

menii desperați erau în cizme și plini de noroi.

Doar nesimțirea poate justifica o astfel de imagine. Premierul îmbrăcat impecabil în timp ce cei afectați sunt plini de noroi și cu casa luată de viitură. Victor Ponta e doar un simplu privitor al dezastrului, un gură-cască care s-a oprit din treburile lui importante ca să vadă cu ochii lui dimensiuni-

nu șantierelor care să prevină sau să reducă efectele acestor calamități naturale.

Zilele trecute Premierul Victor Ponta a organizat o mascaradă tristă, chiar în curtea Guvernului României, în care a înmănat cheile unor amărâte de microbuză școlare mai multor primari de comune. Din poză nu putea să lipsească nici vicepremierul Liviu Dragnea. Acesta este nivelul Guvernului Victor Ponta, cu nimic mai diferit

inundată din sudul României. După gafa de data trecută, când a stat ca nesimțitul în barcă alături de vicepremierul Liviu Dragnea, în timp ce soldații împingeau barca pentru ca el să inspecteze zona, de această dată Ponta a stat liniștit pe mal. Cu mâinile în șold sau arătând în zare către dezastru. Cu cămașă albă și pantalon la dungă. Și cu pantofii lustruiți pe bombeu. Asta în timp ce lângă el oa-

nile dezastrului. Și dacă tot ajungi în zona calamității, musai să anunți presa, să-ți faci poze și să le pui pe rețelele de socializare. Ca să vadă poporul cât de preocupat ești tu de necazurile lui. Așa, cu mâinile în șold cum stai tu.u!

Ni se ia și aerul curat!?

I.C.
Petrișan

Sub hârtia poleită a minciunii - vorba lui Vlahuță - e ruină și putregaiul...vorbilor frumoase ale echipelor de propagandiști postdecembriști. Se fac... „lansări” de șmecherii electorale către proști, nicidecum lansări de proiecte, de cărți pilduitoare, lansări la...apa din inundații a caselor și drumurilor, a recoltelor celor prostiți de o politică tot mai agresivă și otrăvitoare. Minciuna e o otravă, căci este peste tot țâșnește din gurile guvernanților. Fie că e vorba de inflație, de hoție fiscală, de acțiune parlamentară, de... „creștere economică”. Aburul acestor vorbe și fapte ne infestază aerul... Și nu numai accidental, ci permanent. Noaptea, în mod parșiv, suntem otrăviți în somn! Faimoasa Timișoară de pe vremuri cu parcurile sale celebre și întreprinderi la fel de celebre cu profil mecanic, electronic, metrologic - unde se proiectau turbinele țării, calculatoarele și lămpile de lux electrotehnice ca și automobilul electric s-a procopsit de-o vreme și cu ceva „străineț”, care produce poluanți agresivi ai aerului cu miros de cauciuc ars.

Poluarea se continuă și în arhitectura orașului cu tumulețe de bașibuzuci, prin acapararea de către tot felul de etnie a spitalelor, lăcașelor de cult și învățământ. Tovarășii șefi de la focarul de intoxicare a aerului ne mint că experimentează un nou mod de filtrare a aerului otrăvit - de ce n-or face-o în țara lor?! - noi întrebăm de ce continuă într-un oraș asemenea experimente cu niște „ciurucuri” de fabricuțe care produc... gaze, nici strunguri, nici mobilă, nici calculatoare, nici tractoare etc. Fac economii la filtrele și banii lor distrugând sănătatea și habitatul locuitorilor... Mare parte a populației, „prostimea” - cum poate îi consideră ei - n-au case de vacanță, vile prin peisajele exuberante. Nu pot nici să trăiască prin stațiuni precum nomenclatura atât de imensă a politicienilor de față. „Schimbarea”, la care fac ei referire, trebuie făcută începând cu ei și cu „tot neamul lor” - cum zice bace loane din Târnațu de Jos. „Ia-i Doamne de pe capul nostru!” - continuă moșul, nedumirit și neînvățat să drăcuie nici cât măcar fac politrucii la televizor și în... campania electorală, căci campanii de recoltare, de împădurire, de curățare a locului și aerului nu prea mai sunt. Se roagă să vină mai repede dimineața, să mai răsără soarele, să se curețe aerul măcar, poate vor ieși din noaptea minții și unii dintre craii zilei ce îi otrăvesc viața și... aerul, se vor lumina poate. Se roagă pentru ei: Doamne ajută!. S.O.S! - aerul Țării!

De la wikileaks-ul dosariadelor la whiskyleaks-ul cotrocenist...

Cezar
A. Mihalache

Sunt ultimele lui luni de mandat... Vor fi însă și ultimele luni de „coabitare” politică! Pentru că, de acum, Traian Băsescu nu are de ce să se mai teamă. Va putea transforma tribuna Cotrocenilor în lansator de acuze, va putea vehicula mesaje zdrobitoare, fără legătură cu rostul lui în cadrul Administrației Prezidențiale, va putea îmbrăca tricourile pe care le dorește! Se va putea pune fățiș în simbria candidatului său preferat. Știe că nu mai poate fi atins de nici o suspendare și va putea încăleca oricând și oricum legea supremă pentru a-i face loc candidatului Cristian Diaconescu. Pe care nu l-a muștrat pentru nefericitul mesaj pe care l-a dat când a declarat că, dacă nu va intra în turul al doilea, nu va mai merge la vot! Pe care nu l-a luat de bretele pentru a-l expedia la Golden Blitz să-l aștepte cu lista semnăturilor de susținere, nu să-i semneze, fie și sub onoarea de fi primul pe lista susținătorilor, candidatura la

președinție în cadrul unei întâlniri „de lucru” de la Cotroceni. Unde între subiectele cu tematică externă, Cristi Diaconescu și-a făcut lobby pentru propria-i imagine.

De acum, social-democrații chiar ar trebui să se teamă de Traian Băsescu. Pentru că

în stat și nu ar face la rândul-i campanie pentru Cristian Diaconescu?

Pentru Traian Băsescu, implicarea „pro bono” ca propagandist (dar și vidanjor al neajunsurilor lui Cristi Diaconescu) ar reprezenta și o bună ocazie de a demonstra câte știe și cât de valoros poate fi, în vi-

date. Și este o „prestație”, deși mai nimerit ar fi să-i spunem „prostituție politică”, anunțată cu multe luni în urmă, când se oferta prin valoarea pe care o va reprezenta grație informațiilor pe care le-a colectat.

Este poate și unul dintre motivele pentru care

candidata dar se va pune în postura de „consultant”, tot pentru unii dintre candidații la președinție? Vom asista la o tăvăleală cu informații ori la o tăvăleală între servicii?

Și este evident gradul uriaș de vulnerabilitate pe care îl reprezintă declarațiile amenințătoare ale lui Traian Băsescu. Acelea de „a-i dezbrăca public pe unii dintre candidați”, de a spune TOT (ba, chiar ar putea să ne spună tot; inclusiv din spatele gratiilor!). Deja, fie și doar prin simpla vehiculare a acestei posibilități, Traian Băsescu a estompat ardoarea unora dintre doritorii încă neanunțați de a intra în luptă. Cei mai slabi de înger vor sta de o parte, iar ceilalți vor risca probabil confruntarea cu dosarida whisky-leaks-ului

Așa că, dintr-un președinte-jucător am putea asista la transformarea lui Traian Băsescu într-un consultant turnător. Sau „sifonar”; desigur, cu trei cuburi de gheață!

președintele se va putea folosi din plin de poziția sa pentru a trimite săgeți. Căci, în fond, dacă premierul nu se ocupă de țară și abuzează de funcția sa pentru vizite electorale, de ce s-ar mai preocupa Traian Băsescu de atribuțiile la care îl obligă prima funcție

itor, ca jucător... pensionar. Căci, oricât de drag i-ar fi Cristi Diaconescu, Traian Băsescu nu va pune la bătaie tot arsenalul de informații pe care îl are și își va păstra „muniție” și pentru anii de „rentă politică” pe seama informațiilor pe care le-a acumulat în două man-

l-a atacat atât de dur pe Teodor Meleșcanu, poate singurul contracandidat al preferatului său care ar putea apela, tot grație informațiilor strânse, la un șantaj similar. Dar ce se va face președintele dacă Meleșcanu va demisiona din fruntea serviciilor, nu va

De ce nu este Cristian Diaconescu un „Bugs Bunny”...

Radu
Golban

Despre „Twaddle tendency” se numește în știință fenomenul vorbăriei. Mai pe românește, pălăvrăgeala sau efectul „Cristian Diaconescu”. Psihologii argumentează că neștiința, gândirea lentă și stupiditatea produc în cap nelămuriri. Prin urmare, un vâl de cuvinte chinuite ar avea rolul de a masca necunoașterea. Acest efect este răspândit mai ales printre fotbalistii care au ratat poarta și trebuie să explice unor jurnaliști curioși eșecul. Dar și în rândurile unor politicieni care nu au avut niciodată o victorie electorală și încearcă printr-un discurs alambicat o păsărească distinsă, că să mimeze competența.

Pentru domnul Cristian Diaconescu, candidatul Partidului Mișcarea Populară la Președinția țării, chiar nu contează gradul de popularitate la români, ci faptul că pare cel mai priceput candidat. Domnul Cristian Diaconescu a demonstrat recent efectul flecăreliei cu ocazia discursului premierului Viktor Orban de la Băile Tușnad. Cu jumătate de gură ocupată cu o prună și cu cealaltă cu vorbe goale a explicat simpatizanților PMP că a□□xa „Moscova-Budapesta nu va trece prin nicio regiune a României vreodata”. Așa crede domnia sa din auzitele prin cancelaria prezidențială, că

Ungaria ar pofti, cu ajutorul Rusiei, la o parte din Transilvania?

Inițiat în secretele statului, dl. Diaconescu vrea, așadar, să arate că are un avantaj față de ceilalți candidați, făcând, pentru cucerirea sufletelor, alba-neagra cu Ardealul. Oare cât s-a gândit înainte să slobozească porumbelul? În mod sigur a avut în minte strânsa sa colaborare cu Fundația germană „Konrad Adenauer”. Această alonjă a Ministerului de Externe al Germaniei care finanțează mișcarea FIDESZ, a premierului Ungariei, îl curtează de ceva vreme și pe mlădiosul Cristian Diaconescu.

Relația cu bastionul dogmatic al spațiului vital german a atins în mai a.c. un nou punct culminant: la propunerea iepurelui (patruped cu urechi mari, căruia îi tremură blăniță zărindu-și umbra, printre tufe!) prezidențial, domnul Traian Băsescu i-a conferit lui Hans-Gert Pottering, președinte al Fundației „□□Konrad Adenauer”, Ordinul Național □□„Stea României” în grad de mare subofițer. Cristian Diaconescu nu ratează nicio ocazie să se gudure pe lângă Germania, sperând că schimonoseala sa cu valorile europene îi va impresiona pe nemți. Urmând să înțelegem, probabil, că suntem în preajma acestor valori prin continuitatea în funcții politice a foștilor activiști de partid și menținerea privilegiilor unui grup restrâns

de oameni, fideli statului, indiferent dacă acesta este aparent ceaușisto-comunist sau liberalo-european. La un nivel trivial, manifestarea supușeniei prin elogiare poate fi interpretată că o ultimă relicvă a educației comuniste de care s-a bucurat acest fost activist de partid cu studii de specializare în marxism-leninism. Mai grav este însă dacă poate fi interpretată ca o dependență sau vulnerabilitatea unei persoane care aspiră la conducerea statului cu mirul unei puteri străine.

Dacă Angela Merkel a fost în mișcarea tineretului socialist al Republicii Democratice Germane, oare Cristi-om cinstit de ce să nu o întreacă? Doar a fost secretar adjunct cu probleme politico-ideologice al biroului A.S.C. și judecător sătesc, însărcinat cu pedepsirea și infierearea celor care atentau la valorile comunismului local: găini, corcodușe, mălai.

Ceea ce fosta zisă catană ideologică, și astăzi candidat PMP, nu a înțeles este că daltonismul politic de stânga-dreapta de la București, tradițional fixat cu obstinație între est și vest, Moscova sau Berlin-Washington, este astăzi depășit. Axa Berlin-Moscova este atât de vizibilă și comentată până în cele mai uitate colțuri ale Europei încât numai un șantajabil al Berlinului poate critica Moscova cu jumătate de gură, contrabalansând omiterea

Germaniei în ecuație, cu vorbe goale. A trece cu vedere resuscitarea axei Berlin-Moscova, tocmai datorită unor angajamente față de Germania, nu face decât să ne arunce mai puternic în brațele Rusiei. Indiferent care ar fi vocabularul dur la adresa Rusiei, trebuie mereu să ne întrebăm dacă aceiași politicieni ar repeta acuzațiile și la adresa Berlinului, acesta fiind astăzi mai aproape de Moscova decât de Washington. Sintagma euro-atlantică este un produs expirat. Dependentele politicienilor români de finanțările generoase ale fundațiilor germane în România rămân, însă. Firesc totodată ca, la doi ani de la încercarea eșuată de suspendare a președintelui, camarila băsistă să fie încă profund îndatorată Doamnei Merekel pentru sprijin. Dar de ce este apropierea rusogermană pentru evaluarea riscului de instabilitate în zona, cel mai mare pericol pentru România?

Marele cunoscător de politică externă și târâte furate din Ilfov nu realizează că lingușeliile pe lângă Berlin ne vor aduce în scurt timp din nou la scenariul din 1940? Măcar să fi înțeles că ar putea avea de ales cândva între o alianță cu Washingtonul (așa cum a încercat cam fără succes actualul sau stăpân) care ar supăra evident noua putere euroasiatică sau să acceptăm să ne împartă Europa... Nu cred

că un micro-judecător comunist din sectorul agricol este exact acel exemplar rar pe care și-l dorea doamna Udrea în PMP când și-a exprimat preferințele: „un om tânăr, care nu a trăit în comunism, care a învățat și s-a dezvoltat în România de după 1990”. Deciziile sale imprevizibile și bruște, care de la o clipă la altă îi frânează elanul șchiop, ar trebui să poarte măcar un nume. De preferat ar fi un termen din mediul alunecos precum schiul aplan, care se referă la frânatul elegant printr-o manevra laterală numită „Cristiana”.

„Bugs Bunny” este un patruped inteligent, cu simț al umorului. În mod trist pentru candidat, personajul spre care aspiră nu cunoaște ce este pălăvrăgeala, pentru că nu a trăit în comunism și nu are de mascat prin vorbe un trecut îndoelnic. Dar nu e totul pierdut. După ce va rata și alegerile din toamnă, domnul Cristi va mai avea o șansă: să se profileze pe imaginea de divă văduvă și manierată care ne spune din priviri că nu a avut parte de bărbatul ideal. Așa, cel puțin, va face rating la știrile de la ora 17!